

Шереметинська О.В.
асистент кафедри менеджменту ЗЕД
Національний університет харчових технологій

ВПЛИВ ЛІКВІДНОСТІ ОБОРОТНОГО КАПІТАЛУ, НА ІННОВАЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА

Для підтримання ліквідності обігових засобів необхідно забезпечувати покриття позаоборотних активів довгостроковими пасивами та системною частиною поточних активів, в цьому випадку чистий оборотний капітал буде дорівнювати мінімуму вищезазначених активів, який необхідний для здійснення господарської діяльності.

Існує варіант при якому змінна частина поточних активів покривається довгостроковими пасивами, при цьому короткострокової заборгованості немає і відсутній ризик втрати ліквідності.

Також існує модель фінансового управління оборотними коштами за якої позаоборотні активи, системна частина поточних активів і приблизно половина змінної частини поточних активів покриваються довгостроковими пасивами. При цьому чистий оборотний капітал дорівнює за величиною сумі системної частини поточних активів і половини їх змінної частини.

Підприємство може бути прибутковим за даними бухгалтерського обліку і одночасно мати труднощі в оборотних засобах, що може викликати не тільки певну напругу у взаємовідносинах з контрагентами, фінансовими органами і працівниками.

Прогнозування грошового потоку зводиться до розрахунку їх можливих джерел надходження та відпливу. Ця процедура зводиться до побудови бюджетних грошових засобів в запланованому періоді, враховуючи лише основні

складові потоку: обсяг реалізації, долю виручки за готівковим розрахунком, прогноз кредиторської заборгованості та ін.

Різні види поточних активів мають різну ліквідність, під якою розуміють тимчасовий період, що необхідний для конвертації даного активу в грошові засоби, і витрати по забезпеченню цієї конвертації.

Вкладення грошових засобів в інноваційну діяльність представляють собою один з часткових випадках інвестування в товарно-матеріальні цінності.

До грошових засобів можуть бути застосовані моделі, розроблені в теорії управління запасами і що дозволяють оптимізувати величину грошових засобів.

В західній практиці найбільш поширені модель Баумола і модель Міллера-Орра, але застосування цих моделей утруднюються в зв'язку з сильною інфляцією, аномальними обліковими ставками, нерозвиненістю ринків цінних паперів, тощо.

Модель Баумола проста і в достатній мірі придатна до застосування на підприємствах, де грошові витрати стабільні і прогнозовані.

Модель Міллера-Орра побудована на принципі, який припускає, що надходження і витрати грошових коштів від періоду до періоду являють собою незалежні і не прогнозовані події.

Джерелами утворення власних оборотних засобів можуть бути статутний капітал, відрахування від прибутку, цільове фінансування та надходження, орендні зобов'язання.

Цільове фінансування і надходження представляють собою джерело засобів підприємства, призначених для здійснення заходів цільового призначення.

При аналізі фінансового стану доцільно правильно використовувати власні обігові засоби і виявляти їх іммобілізацію.

Іммобілізація власних оборотних засобів являє собою процес застосування цих засобів не за призначенням, тобто фінансувати свою інноваційну діяльність.

Потреба в матеріалах до витрати покривається за рахунок очікуваних залишків на початок планового періоду, внутрішніх ресурсів і величини завезення зі сторони.

Найважливіші показники господарської діяльності підприємства – прибуток і обсяг реалізованої продукції – знаходиться в прямій залежності від швидкості обороту обігових коштів.

Прискорення оборотності обігових коштів має велике значення для стабільності фінансового стану підприємства з огляду на такі основні причини:

- від швидкості обороту коштів залежить розмір річного доходу;
- з оборотністю пов'язана відносна величина витрат, що знижує собівартість одиниці продукції із прискоренням обороту коштів;
- прискорення обороту на тій або іншій стадії кругообігу кошти змушують прискорити оборот на інших стадіях виробництва.

Таким чином, аналізуючи стан обігових коштів в умовах ринкової економіки, необхідно розглядати усі конкретні причини, виявляти ті, що негативно впливають на їх стан та розробляти конкретні заходи для їх усунення.

Ефективність управління обіговими коштами призводить до збільшення доходів і знижує ризик дефіциту коштів підприємства.

За допомогою оптимального управління коштами дебіторської заборгованості й товарно-матеріальними запасами підприємство може максимізувати норму прибутку і мінімізувати комерційний ризик, а отже і збільшити обсяги фінансування інноваційної діяльності.

Наявні кошти визначаються готівкою й депозитами, внесеними наявними сумами.

Надлишок капіталу може бути вкладений в інноваційну діяльність.

Регулювання грошових операцій визначає процес прискорення періоду повного обігу коштів інвестованих в активи підприємства у процесі якого відбувається зміна їхніх форм і обсяги вкладення в інноваційну діяльність..